

Pierwsze rozmowy handlowe — pierwsze transakcje

MINĘŁY już pierwsze dni od otwarcia XXV Międzynarodowych Targów Poznańskich. Po niedzieli, która poświęcono w zasadzie zwiedzaniu Targów, następnymi dwoma dniami były już okresem gorącej pracy dla handlowców polskich i zagranicznych. Przez cały dzień biura naszych central handlowych, rozmieszczone na terenie Targów odwiedzane są przez licznych kupców i wystawców zagranicznych przybyłych na tę wielką imprezę z różnych krajów. W jednym tylko dniu — 18 bm. przedstawiciele naszych central handlowych przeprowadzili 350 rozmów z kupcami, w wyniku których zawarto już szereg transakcji.

Szczególnie poważne transakcje zawarła centrala CIECH zajmująca się sprzedażą i zakupem artykułów chemicznych. W poniedziałek sprzedała ona chemikalia wartości 2 milionów rubli (0,5 miliona dolarów). W wyniku tych transakcji nasze barwniki wyeksportowane zostaną m. in. do Brazylii, Francji i Turcji otrzymają różne farmaceutyki. Artykuły chemiczne sprzedaliśmy również do NRF i Szwajcarii. Kupcy z Finlandii po prze-

prowadzonych rozmowach z kontraktowali w centrali „CETEBE” tkaniny bawełniane, wełniane, lniane i wiganowe na ogólną sumę 440 tysięcy rubli (110 tysięcy dolarów). Wielu kupców z około 15 krajów odwiedziło już biura centrali „ROLIMPEX”. Część z nich sfinalizowała kontrakty. I tak centrala ta sprzedała do NRF 150 ton nasion łubinu, a do Francji grzyby suszone. Centrala „SKORIMPEX” rozszerzając swoje kontakty handlowe z krajami afrykańskimi sprzedała po raz pierwszy do Maroka obuwie gumowe i tekstylia za ponad 60 tysięcy dolarów. Za około 2 miliony dolarów sprzedała do Turcji włókno sztuczne centrala „TEKSTILIM-PORT”.

Korzystając z pobytu w Poznaniu kupców i wystawców zagranicznych, zawieramy kontrakty na przywóz interesujących nas towarów.

Zakupiliśmy towary na zaopatrzenie naszego przemysłu i rynku na łączną sumę około 3,4 mln. rubli. W sumie tej mieszczą się m. in. zakupy bawełny i chemikaliów dla przemysłu oraz lekarstwa i inne artykuły. (PAP)

NOWINY RZESZOWSKIE

ORGAN KOMITETU WOJEWÓDZKIEGO PZPR

Wyd. A Nr 147 (2186) — Rzeszów, 21 czerwca 1956 r. Cena 20 gr

Utworzenie rządowej Komisji do Spraw Oszczędności Paliw

UCHWAŁA Prezydium Rządu powołana została przy prezisie Rady Ministrów rządowa Komisja do Spraw Oszczędności Paliw i Energii Elektrycznej.

Komisja ta utworzona została w miejsce dotychczas istniejącej Komisji do Spraw Oszczędności Węgla i Paliw przy przewodniczącym PKPG. Nowopowstała komisja jest organem stałym, którego przewodniczącym powołuje prezes Rady Ministrów.

Wspólne oświadczenie rządów ZSRR i FLRJ w związku z oficjalną wizytą prezydenta Józefa Broz-Tito w Związku Radzieckim

DNIA 20 czerwca ogłoszono w Moskwie następujące oświadczenie rządów ZSRR i FLRJ:

Na zaproszenie Prezydium Rady Najwyższej i Rządu Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich prezydent Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii Józef Broz-Tito bawi w oficjalną wizytą w Związku Radzieckim od 1 czerwca do 23 czerwca 1956 roku.

Podczas pobytu prezydenta Tito odbyło się wiele rozmów między przedstawicielami obu rządów. Ze strony jugosłowiańskiej w rozmowach brali udział prócz prezydenta Tito: zastępca przewodniczącego Związkowej Rady Wykonawczej E. Kardelj, sekretarz stanu do spraw zagranicznych K. Popovic, członek Związkowej Rady Wykonawczej M. Todorovic, przewodniczący Rady Wykonawczej Chorwackiej Republiki Ludowej, członek Związkowej Rady Wykonawczej J. Błażewicz oraz ambasador FLRJ w Moskwie V. Micunovic.

Ze strony radzieckiej w rozmowach uczestniczyli: przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR K. J. Woroszyłow, przewodniczący Rady Ministrów ZSRR N. A. Bulganin, członek Prezydium Rady Najwyższej N. S. Chruszczow, pierwszy zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR A. I. Mikołaj i W. M. Mołotow, minister spraw zagranicz-

nych ZSRR D. T. Szepilow, pierwszy zastępca ministra spraw zagranicznych ZSRR W. W. Kuźniecowa oraz ambasador ZSRR w Belgradzie N. P. Firiubin.

Poza tym w rozmowach uczestniczyli: ze strony jugosłowiańskiej — sekretarz generalny prezydenta republi-

ki J. Vilfan i szef gabinetu zastępcy przewodniczącego Związkowej Rady Wykonawczej A. Vratusa, a ze strony radzieckiej — członek kolegium Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR L. F. Iljiczow i p. o. kierownika V Europejskiego Wydziału Ministerstwa Spraw Zagranicznych K. D. Lewyckin.

ROZMOWY, które toczyły się w serdecznej i przyjaznej atmosferze, w du-

chu szczerości i całkowitego wzajemnego zrozumienia, umożliwiły szeroką wymianę poglądów na rozwój sytuacji międzynarodowej w ciągu ostatnich 12 miesięcy, jak również na sprawy dotyczące dalszego rozwoju stosunków wszechstronnej współpracy między obu krajami. Dokończono wymianę poglądów wykazała, że między obu rządami istnieje w szerokim zakresie

(Ciąg dalszy na str. 5)

Deklaracja o stosunkach między Związkiem Komunistów Jugosławii i Komunistyczną Partią Związku Radzieckiego

O PUBLIKOWANA została w Moskwie deklaracja o stosunkach między Związkiem Komunistów Jugosławii i Komunistyczną Partią Związku Radzieckiego. Deklaracja brzmi:

Podczas oficjalnej wizyty w dniach od 1 do 23 czerwca 1956 roku delegacji FLRJ Józef Broz-Tito — sekretarz generalny ZKJ, Edward Kardelj — sekretarz Komitetu Wykonawczego KC ZKJ i członkowie KC ZKJ Jakub Błażewicz, Velko Micunovic, Koca Popovic i Mijalko Todorovic jako przedstawiciele Związku Komunistów Jugosławii i Socjalistycznego Związku Ludu Pracującego Jugosławii, i N. S. Chruszczow — pierwszy sekretarz KC KPZR, członkowie Prezydium KC KPZR N. A. Bulganin, K. J. Woroszyłow, A. I. Mikołaj, W. M. Mołotow, zastępca członka Prezydium KC KPZR D. T. Szepilow, jako przedstawiciele KPZR dokonali w atmosferze całkowitej szczerości wymiany poglądów na sprawę stosunków i współpracy między ZKJ i KPZR.

Podczas tych rozmów uzgodnili oni co następuje:

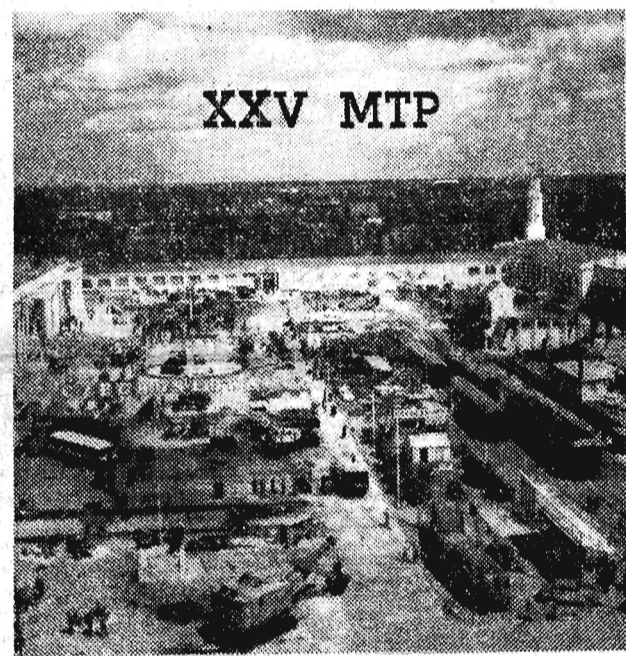
1) DEKLARACJA belgradzka z 2 czerwca 1955 roku oparta na zdrowej podstawie stosunki między obu krajami socjalistycznymi i proklamowane w niej zasady znajdują coraz szersze zastosowanie we wzajemnej współpracy obu krajów.

2) WSPÓŁPRACA i ogólny rozwój stosunków między obu krajami po deklaracji belgradzkiej, jak również kontakty między organizacjami politycznymi i innymi

mi organizacjami społecznymi ich narodów stworzyły pomyślne polityczne warunki również dla współpracy między KPZR i ZKJ.

Wychodząc z powyższego założenia i uwzględniając konkretne warunki, w jakich rozwijają się społeczne ruchy socjalistyczne oraz kierując się internacjonal-

(Dokończenie na str. 5)

Na zdjęciu: Fragment terenów wystawowych. CAF — fot. Kondracki

Ryszard Dobieszak mianowany komendantem głównym Milicji Obywatelskiej

PREZES Rady Ministrów odwołał z zajmowanego stanowiska komendanta głównego Milicji Obywatelskiej, płk. Stanisława Wołańskiego, powołując na to stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Ryszarda Dobieszaka, nadając mu stopień generała Milicji. (PAP)

Nigdy już obca flaga nie będzie powiewała nad naszym terytorium — powiedział premier Nasser

W DRUGIM dniu święta narodowego Egiptu — Dnia Niezawisłości i Republiki — premier Nasser wygłosił obszernie przemówienie o wtycznych polityki za graniczej Egiptu. Przemówienia tego słuchali zgromadzeni na Placu Republiki w Kairze setki tysięcy Egipcjan, którzy przybyli na święto ze wszystkich stron kraju. Było ono również transmitowane przez radio kairskie.

Na trybunie obok przedstawicieli rządu egipskiego zajęli miejsca członkowie korpusu dyplomatycznego oraz goście z innych krajów, przybyli na uroczystości w Kairze na zaproszenie rządu egipskiego.

W zakończeniu swego półtoragodzinnego przemówienia Nasser oświadczył: Walczyliśmy przez wieki całe o wolność dla naszej ojczyzny: obecnie Egipt cały jest nasz. Nigdy już żadna obca flaga, oprócz flagi Egiptu, nie będzie powiewała nad terytorium Egiptu. Podejmujemy walkę o zbudowanie społec-

zeństwa które będzie się rozwijało pod znakiem pomysłności i obfitości. (PAP)

Hodowla w spółdzielni produkcyjnej w Skowierzynie pow. Tarnobrzeg rozwija się pomyślnie. Na zdjęciu: stado dobrze utrzymanych krów nizinnej rasy.

Foto — Popijakowski Wł.

W skowierzyńskiej spółdzielni

Na zdjęciu: Załadunek środków owadobójczych na samoloty. CAF — fot. Szyperko

Zakończenie rozmów między Pineau a Dallessem

DNIA 19 bm. w godzinach wieczornych zakończyły się w Waszyngtonie rozmowy między francuskim ministrem spraw zagranicznych Pineau, a sekretarzem stanu USA Dallessem.

Minister Pineau złożył przedstawicielom prasy krótkie oświadczenie na temat spraw poruszanych w toku rozmów. Omawialiśmy — powiedział Pineau — sprawę Maroka i Algieru. Francja nie chce od Stanów Zjednoczonych pomocy, tylko pełnego „zrozumienia” swoich celów w Afryce Północnej. Konferencja wykazała, że zrozumienie to istnieje.

Drugim ważnym tematem poruszonym na konferencji, był rozwój handlu między USA a Francją. Postanowiliśmy — oznajmił Pineau — utworzyć wspólny francusko-amerykański komitet ekspertów handlowych, który zająłby się tym zagadnieniem.

W toku rozmów obaj ministrowie spraw zagranicznych dyskutowali również nad sprawami konfliktu arabsko-izraelskiego, stosunków w pakcie atlantyckim, Zagłębia Saary, EURATOM i dostaw surowców. (PAP)

Ciekawostka DNIA

KROWIE „TROJACZKI” W WIELKOPOLSCE

DUŻE zainteresowanie mleszkańców powiatu Czarnków woj. poznańskiego wzbudziło niecodzienne wydarzenie, jakie miało miejsce kilka dni temu we wsi Sokotowo. W oborze rolnika Czestawa Lusiewicza jedna z krów urodziła dwie jałówki i byczka.

Krowie „trojaczki” czują się dobrze i są starannie dokarmiane.

Nie ma siły zdolnej do zerwania braterskiej przyjaźni naszych krajów

(Skrót przemówienia N. S. Chruszczowa)

TOWARZYSZE! Zebraliśmy się tutaj dzisiaj, aby raz jeszcze spotkać się z naszymi drogimi przyjaciółmi jugosłowiańskimi.

Ze szczerą radością witamy Was, towarzyszu prezydencie FLRJ, sekretarzu generalnym KC Związku Komunistów Jugosławii, nasz przyjacielu Józefie Broz-Tito, Was, towarzysze Kardelj, Popovic, Todorovic, Blažević, wszystkich Was, naszych towarzyszy jugosłowiańskich.

W Waszych osobach serdecznie witamy narody bratniej Jugosławii — kraju nieustraszonego bohaterów i niestrudzonych ludzi pracy, kraju z którym łączą nas krew przelana we wspólnej walce ze wspólnymi wrogami w latach drugiej wojny światowej i ofiarna praca w budowie nowego socjalistycznego świata.

W czasie pobytu w Związku Radzieckim, wszędzie, gdzie przebywali nasi przyjaciele jugosłowiań-

cy, widzieli oni, z jakim głębokim uczuciem sympatii, z jak prawdziwie braterską przyjaźnią i miłością odnoszą się ludzie radziecy do narodów Jugosławii. I jest to zrozumiałe. Związek Radziecki — to pierwszy kraj, który utorował ludzkiej drodze do socjalizmu. Obecnie na drogę tę wkroczyły narody wielu krajów. Federacyjna Ludowa Republika Jugosławii również pomyślnie buduje socjalizm i życzymy z całego serca bohaterom i klasie robotniczej, pracującemu chłopstwu, inteligencji Jugosławii wszelkich sukcesów w tej wielkiej i szlachetnej sprawie.

Przyjazne stosunki między narodami naszych państw ukształtowały się nie dzisiaj i nie wczoraj, mają one głębokie, historyczne korzenie. Na przestrzeni wieków narody nasze żyły wobec siebie uczucia przyjaźni i braterstwa i niejednokrotnie razem występowały przeciwko wspólnym wrogom.

socjalistycznymi. Niezdolni do zrozumienia nieublaganych praw historii, żywili oni nadzieję, iż wciąż znów w orbitę kapitalizmu nie tylko Jugosławie, lecz także inne kraje socjalistyczne, których masy pracujące po obaleniu władzy wyzyskiwaczy wkroczyły bezpowrotnie na drogę rozwoju socjalistycznego.

Czy jednak narody Chińskiej Republiki Ludowej, Polski, Czechosłowacji, Bułgarii, Węgier, Rumunii, Albanii, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Koreańskiej Republiki Ludowej - Demokratycznej, Demokratycznej Republiki Wietnamu i Mongolskiej Republiki Ludowej, czy narody Jugosławii wzięły w swoje ręce po to tylko, by znów oddać ja kapitalistom, zwrócić im zakłady przemysłowe, oddać im wszystkie bogactwa narodu i własnymi rękami nałożyć na siebie jarzmo niewoli kapitalistycznej? Nie, nie po to najlepsi synowie i córki narodów tych krajów oddali swe życie, przelewali swą krew, budowali fabryki stanowiące własność narodu i wznosili nowe miasta. Walczyli oni o to, aby być rzeczywiście wolnymi i niezależnymi, aby się rozwijały i krzepły ich państwa ludowo-demokratyczne, aby coraz piękniej rozwijało życie mas ludowych, prawdziwych i jedynych gospodarzy swych krajów. Oto dlaczego poniosły fiasko i te rachuby wrogów.

Szczerze miejsce w planach imperialistów zajmowały Chiny Ludowe, które — ich zdaniem — po pogorszeniu się naszych stosunków z Jugosławią mogły oddalić się od

obozu socjalistycznego i wejść na drogę rozwoju kapitalistycznego. Ileką atrymentu zużyli i zużywają pisnacy burżuazyjni dla uzasadnienia tej niedorzecznej koncepcji!

Nie rozumieją oni nigdy, że nie ma siły zdolnej do zerwania braterskiej przyjaźni narodów naszych krajów, które widzą w tej przyjaźni źródło swej mocy. Narody krajów socjalistycznych zdają sobie jasno sprawę, że im bardziej zespólone i potężniejsze będą kraje socjalistyczne, im mocniejsza będzie przyjaźń, tym pomyślniej będą one kroczyły naprzód ku swemu wielkiemu celowi — socjalizmowi, tym pewnością będzie sprawa pokoju na całym świecie.

Wrogom socjalizmu nie udało się wykorzystać tak, jak tego chcieli, chwilowego zerwania stosunków między Związkiem Radzieckim a Jugosławią, które przyniosło narodom naszych krajów niemało zmartwień i szkód. Kraje socjalizmu wykazały niezłomną zwartość i jedność. Stały one i stoją niezachwianie na pozycji niewzruszonej przyjaźni ze Związkiem Radzieckim, strzegąc czerpanego źródła swych sił — swej braterskiej jedności.

I oto obecnie, kiedy z całą obiektywnością stwierdzono, że konflikt w stosunkach między Związkiem Radzieckim a Jugosławią był bezpodstawny i wyrządzał szkodę naszej wspólnej sprawie, partie komunistyczne i robotnicze krajów demokracji ludowej bez jakichkolwiek wahań weszły na drogę przywrócenia przyjaznych stosunków między swymi państwami a Jugosławią.

O współpracę i przyjaźń między partiami klasy robotniczej wszystkich krajów

Siła socjalizmu, siła klasy robotniczej tkwi w jedności i zwartości szeregów proletariackich, w solidarności proletariackiej. Wielcy twórcy komunizmu naukowego, Marks i Engels proklamują nieśmiertelną hasło: „Proletariusze wszystkich krajów łączyć się!” wskazywali klasie robotniczej niezawodną drogę do przeobrażenia społeczeństwa. My, marksist-leniniści, stojmy niezłomie na tej pozycji i robimy wszystko, aby coraz ściślej i mocniej zwiierać nasze szeregi. Zespolenie sił klasy robotniczej — to rekwizyt zwycięstwa.

Dlatego też partia nasza czyniła i nadal czyniła będzie wszystko, aby się rozwijała i krzepła przyjaźń między partiami klasy robotniczej wszystkich krajów. W uchwałach XX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego wysunięto za danię nawiązania kontaktów z partiami klasy robotniczej w różnych krajach. Realizując to zadanie, partia nasza będzie wytrwale dążyła do nawiązania kontaktów z partiami klasy robotniczej innych krajów, będzie dążyła do lepszego zrozumienia wzajemnego. Wiemy, że istnieje jeszcze wiele zasadniczych rozbieżności politycznych między tymi partiami a komunistami. Ale wiemy także, że jest niemało takich problemów, ce do których nasze stanowiska są zbliżone, zwłaszcza w tak żywotnie doniosłych problemach, jak walka o pokój, o osłabienie napięcia międzynarodowego, o ustanowienie przyjaznych stosunków między narodami.

TOWARZYSZE! Na świecie dokonują się obrzynie zmiany. Socjalizm przekształcił się w system światowy. Jest to zjawisko o epokowym znaczeniu.

Istnieje i umacnia się świat państw socjalistycznych, gdzie klasa robotnicza, pracujące chłopstwo i inteligencja pod kierownictwem partii komunistycznych, robotniczych i socjalistycznych weszły na drogę budowy socjalizmu. Obecnie pod sztandarem socjalizmu żyją i walczą narody 13 krajów świata, obejmujące przeszło 1/3 ludzkości. Kraje te pomyślnie rozwijają swą gospodarkę na zasadach socjalistycznych.

Istnieje świat państw kapitalistycznych, których gospodarka rozwija się w interesie dalszego wzbogacenia monopolu kapitalistycznych przez wzmoczenie wyzysku mas pracujących. Szereg państw kapitalistycznych w dalszym ciągu prowadzi politykę kolonialną, politykę ucisku wobec krajów kolonialnych i zależnych.

Istnienie dwóch przeciwstawnych sobie systemów społeczno-politycznych, jest faktem bezspornym. Nie uznawaj tego faktu — znaczy pomijać realny stan rzeczy

Socjalizm z każdym rokiem ujawnia w coraz większym stopniu swe gigantyczne siły twórcze, swą decydującą przewagę nad kapitalizmem. Idee socjalizmu stały się potężną siłą przyciągającą dla narodów wielu krajów.

Wiele krajów, zwłaszcza te, które wyzwały się niedawno od jarzma kolonialnego, jak np. Indie, Burma, Indonezja, Egipt i inne, coraz bardziej zdecydowanie występują przeciwko uciskowi imperialistycznemu, przeciwko panowaniu monopolu kapitalistycznego, na rzecz swobodnego i niezależnego rozwoju bez ingerencji do ich spraw ze strony państw imperialistycznych oraz aktywnie walczą o pokój i bezpieczeństwo narodów.

Jesteśmy dumni z tego, że kraje socjalizmu rozwijają się pomyślnie jako suwerenne państwa niezależne. Mają one również wspólne cele, wspólne interesy, na bazie których krzepną i rozwijają się braterskie stosunki między narodami państw socjalistycznych. Organizatorami i inspiratorami przyjaźni i współpracy są partie komunistyczne i robotnicze krajów socjalistycznych, partie, które łączą całkowitą jedność poglądów politycznych.

Towarzysze! Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego uważa i uważa za rzecz niezbędną nie tylko wszechstronnie rozwijać współpracę gospodarczą, kulturalną, naukowo-techniczną między ZSRR i Jugosławią, lecz również nawiązać aktywne kontakty i współpracę między Komunistyczną Partią Związku Radzieckiego a Związkiem Komunistów Jugosławii. Po XX Zjeździe KPZR powstały korzystniejsze warunki, otworzyły się nowe perspektywy dalszej, owocnej współpracy.

KORZYSTAJĄC z okazji pozdrawiamy członków Związku Komunistów Jugosławii — bojowej partii jugosłowiańskiej klasy robotniczej, wypróbowanego przywódcy narodów Jugosławii.

Jesteśmy przekonani, że współpraca między naszymi partiami ma wyjątkowe znaczenie dla dalszego pomyślnego rozwoju radziecko-jugosłowiańskich stosunków państwowych.

W wyniku wymiany poglądów obecnie nakreślone zostały konkretne formy współpracy między naszymi partiami. Umożliwi to głębszą i bardziej wszechstronną wymianę doświadczeń socjalistycznych, wspólną działalność dla sprawy rozwoju międzynarodowego ruchu robotniczego, dla sprawy socjalizmu.

Kraje socjalizmu odgrywają w obecnej sytuacji międzynarodowej szczególną rolę. Z samej swej istoty są one pokojowym czynnikiem rozwoju międzynarodowego, konsekwentnymi i nieugiętymi bojownikami o utrwalenie powszechnego bezpieczeństwa. Występują one kon-

sekwentnie i nieugięte za utrwaleniem pokoju i wzajemnego zaufania, za rozwojem szerokiej wszechstronnej współpracy między wszystkimi krajami.

ZASADA pokojowego współistnienia, jako żywotna konieczność naszych czasów zdobywa coraz więcej zwolenników na całym świecie. Świadczą o tym przekonująco wydarzenia ostatniego okresu, w którym wiele wpływowych państw oficjalnie poparło zasady współpracy międzynarodowej, oparte na wzajemnym poszanowaniu integralności terytorialnej i suwerenności, nieagresji, nieingerencji w sprawy wewnętrzne, na równości i wzajemnych korzyściach, na pokojowym współistnieniu.

Trzeba równocześnie pamiętać o tym, że kółka rządzące niektórych państw usiłują jeszcze trzymać się kurczowo wszystkiego co stare, trzymać się osławionej polityki z pozycji siły. Ale życie uporczywie zmusza ich do liczenia się z nieublagamnym nurtem naszych czasów, z wolą narodów.

Bądźmy rozwijać we wszystkich kierunkach współpracę między naszymi krajami

DRODZY towarzysze! Zebraliśmy się na tym wiecu w chwili, gdy zakończone zostały owocne rozmowy jugosłowiańsko-radzieckie, gdy prezydent Jugosławii, towarzyszu Tito i jego przyjaciele kończą swój pobyt w Związku Radzieckim. Można powiedzieć, że rozmowy nasze były przyjazne i całkowicie szczerze.

Już w roku ubiegłym, gdy byliśmy w Jugosławii, przeprowadziliśmy przyjazną i szczerą wymianę poglądów. W jeszcze bardziej szczerym i przyjaznym duchu prowadzone były rozmowy obecnie podczas pobytu towarzysza Tito i jego przyjaciół w Związku Radzieckim.

Osiągnięto porozumienie i ma nastąpić podpisanie wspólnego oświadczenia rządów Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii i Związku Radzieckiego.

Narody radzieckie i jugosłowiańskie mają wszelkie powody do zado wolenia z wyników tych rozmów. Przywrócenie dawnych przyjaznych stosunków między Związkiem Radzieckim a Jugosławią stało się do konnym faktem historycznym. Będziemy niestrudzenie pracować nad tym, aby rozwijać we wszystkich kierunkach współpracę między naszymi krajami, będziemy wymieniać doświadczenia budownictwa socjalistycznego, pilnie studlować wszystko to nowe, co powstaje w pracy i walce wszystkich bratnich narodów budujących socjalizm.

Niektórych polityków państw zachodnich niepokoi przywrócenie przyjaznych stosunków między naszymi krajami, między narodami Związku Radzieckiego i Jugosławii. Możemy im na to odpowiedzieć:

Jeżeli niepokoić się panowie o to, by przyjaźń nasza nie przyniosła szkody innym krajom to możemy was zapewnić, że tego nie chcemy. Jeżeli przypuszczacie, że nasze zbliżenie musi doprowadzić do pogorszenia stosunków między Jugosławią i krajami, z którymi utrzymujemy one dobre stosunki, to mylicie się głęboko. Pragniemy, aby dobre stosunki Jugosławii z innymi krajami rozwijały się nadal. Związek Radziecki ze swej strony pragnie rozwijać i umacniać przyjazne stosunki nie tylko z Jugosławią, ale również ze wszystkimi innymi krajami. Jednym słowem, kierujemy się tym, żeby dobre stosunki między nami nie przyniosły szkody innym państwom. By te dobre stosunki przyczyły się do zlagodzenia napięcia międzynarodowego, likwidacji resztek „zimnej wojny”, by sprzyjały rozwiązaniu problemu redukcji zbrojeń lub całkowitego zakazu zarówno zbrojeń zwykłych jak i broni atomowej i wodorowej oraz innych rodzajów broni.

Dlatego też przywrócenie przyjaznych stosunków między Związkiem Radzieckim a Jugosławią powinno tylko cieszyć uczciwych ludzi wszystkich krajów, gdyż jest to korzystne nie tylko dla naszych narodów, ale i dla wszystkich sił walczących o utrwalenie pokoju i o bezpieczeństwo narodów.

Walka przeciw wspólnym wrogom i rozwój przyjaznych stosunków

SZCZEGÓLNE rozwinęła się i okrzepła przyjaźń między naszymi narodami po zwycięstwie Wielkiej Rewolucji Październikowej w naszym kraju, po powstaniu w Jugosławii partii komunistycznej, która pokierowała walką mas pracujących o wyzwolenie. Przyjaźń ta zahartowała się we wspólnej walce narodów naszych krajów w czasie drugiej wojny światowej. Pamiętamy jak pierwszego już dnia napaści agresora faszystowskiego na Związek Radziecki, Komitet Centralny Komunistycznej Partii Jugosławii zwracając się do narodów Jugosławii oświadczył: „Walka Związku Radzieckiego — to również wasza walka, ponieważ Związek Radziecki walczy przeciwko waszemu wrogowi, pod którego jarzmem ugnacie się”.

Narody naszych krajów ofiarnie walczyły przeciwko wspólnemu wrogowi. Niemcy hitlerowskie po zagarnięciu szeregu krajów europejskich rzuciły na Związek Radziecki wszystkie swe podstawowe siły w celu ujarznienia narodów ZSRR, w celu zapanowania nad światem. Na ród radziecki i jego armia swą bohaterką walką wniosły decydujący wkład do wspólnej sprawy zgromienia najeźdźców faszystowskich; naród radziecki mełnie walczył przeciwko hordom faszystowskim włązał i gromił główne siły wroga, co poprawiło warunki organizowania walki przeciwko najeźdźcom faszystowskim w okupowanych przez hitlerowców krajach. Okoliczność ta była szczególnie dobrą wykorzystaną przez Komunistyczną Partię Jugosławii, która do konala bohaterkiej pracy.

Komunistę jugosłowiańscy w ciężkich warunkach pokierowali mełną walką swego narodu przeciwko ciemiężcom faszystowskim o wolność i niezależność swej ojczyzny.

JUGOSŁOWIAŃSKA Partia Komunistyczna zorganizowała i poprowadziła za sobą robotników, masy pracujące, chłopstwo i inteligencję, stworzyła oddziały partyzanckie, a potem zorganizowała regularną armię i szeroki frontem rozwinęła walkę przeciwko faszystom. Naród radziecki z uczuciem szczerego podziwu witał każdą wiadomość o bohaterkiej walce naro-

dów Jugosławii, o odwadze, mełstwie i sławnych czynach armii ludowej - wyzwolicielki. Naród jugosłowiański ze swoją partią komunistyczną na czele, pod kierownictwem towarzysza Tito zbrojną ręką wywalczył wolność, wniósł wielki wkład do szlachetnej sprawy zgromienia naszego wspólnego wroga.

Towarzysze! W ubiegłym roku KC KPZR i rząd radziecki podjęły zdecydowane kroki w kierunku poprawy stosunków radziecko-jugosłowiańskich, zakłóconych w roku 1948. Przejawiliśmy inicjatywę w tej sprawie jadąc do Jugosławii w celu unormowania stosunków między naszymi krajami i przywrócenia przyjaźni między narodami Związku Radzieckiego i Jugosławii. Nasze szczerze pragnienie przywrócenia tradycyjnej braterskiej przyjaźni między narodami naszych krajów spotkało się z poparciem ze strony przywódców jugosłowiańskich. Przywrócenie i rozwój przyjaznych stosunków w całej pełni odpowiada interesom klasy robotniczej wszystkich ludzi pracy, zarówno Jugosławii, jak i Związku Radzieckiego, przyczynia się bowiem do sprawy pokoju powszechnego, do sprawy rozwoju socjalizmu. Równocześnie normalizacja i gruntowna poprawa stosunków radziecko-jugosłowiańskich jak również przywrócenie przyjaźni między Jugosławią i krajami demokracji ludowej w znacznym stopniu uzdrowiły sytuację w Europie i wywarły wielki pozytywny wpływ na całe życie międzynarodowe.

W ciągu tego roku wcieliliśmy aktywnie w życie zawarte w Belgradzie porozumienie w sprawie dalszej poprawy i dalszego zacieśnienia stosunków przyjaźni między naszymi krajami. O to samo troszczyli się nieustannie również nasi przyjaciele jugosłowiańscy. I obecnie mamy prawo stwierdzić, że w ciągu ubiegłego roku osiągnięte zostały znaczne sukcesy w rozwoju przyjaźni i współpracy radziecko-jugosłowiańskiej, w zacieśnieniu kontaktów gospodarczych, kulturalnych, naukowo-technicznych i innych. Obecnie mamy nie tylko normalne, ale także przyjazne stosunki między naszymi państwami.

Falazywa „przyjaźń” państw kapitalistycznych

MAMY wszelkie podstawy, aby stwierdzić, że Związek Radziecki jest szczerym i wiernym przyjacielem Jugosławii, że narody naszego kraju żyją gorąco sukcesów budującym socjalizm narodom Jugosławii.

Przyjaciółmi Jugosławii są wszystkie państwa demokracji ludowej, które — podobnie jak Związek Radziecki — pragną, aby umacniała się i rozwijała Federacyjna Ludowa Republika Jugosławii jako socjalistyczne państwo robotników i chłopów.

Mówimy to po to, aby podkreślić zasadniczą różnicę między naszym stosunkiem do Jugosławii, a stosunkiem do niej pewnych państw kapitalistycznych, które afiszują się ze swą „przyjaźnią” do Jugosławii. Ich „przyjaźń” do Jugosławii zrodziła się na gruncie konfliktu między naszymi państwami, z nadziei że konflikt ten przyczyni się do przetrwania przez Jugosławie drogi do socjalizmu, że zaczną się intensy-

nie rozwijać i umacniać elementy kapitalistyczne i że w końcu Jugosławia wróci na drogę rozwoju kapitalistycznego. Ci niebezpieczni „przyjaciele” bardzo by chcieli tego, ponieważ sami stoją na pozycjach obrony ustroju kapitalistycznego.

Nasza przyjaźń z Jugosławią opiera się na wielkich zasadach socjalistycznych, na całkowitym równouprawnieniu, na poszanowaniu suwerenności każdego państwa, na wzajemnej pomocy krajów budujących socjalizm i walecznym wytrwale o pokój na całym świecie.

WROGOWIE pokoju i socjalizmu wiązali wielkie nadzieje z konfliktem, który powstał między Związkiem Radzieckim a Jugosławią, przypuszczając, iż uda im się wzniecić wrogość między narodami naszych krajów.

Mówili oni cynicznie i otwarcie, że to co nastąpiło w stosunkach między Jugosławią a Związkiem Radzieckim, może nastąpić także w stosunkach między innymi krajami

Walka o wzrost wydobycia węgla — głównym zadaniem

(Skrót przemówienia tow. Edwarda Ochaba na naradzie w Stalinogrodzie)

DRODZY TOWARZYSZE!

W imieniu Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej pragnę przekazać gorące komunistyczne pozdrowienia obecnemu dowódcy, oficerom i najlepszym żołnierzom trudnego frontu walki o węgiel, o siłę i szczęście kraju.

Pragnę pokrótce zatrzymać się nad trzema następującymi zagadnieniami:

Po pierwsze: nad trudną sytuacją w przemyśle węglowym i wynikającymi z niej ciężkimi następstwami dla całej gospodarki narodowej.

Po drugie: nad głównymi przyczynami tej trudnej sytuacji i środkami

zaradczymi, które powinniśmy zastosować.

Po trzecie: nad zadaniami organizacji partyjnych w walce o wzrost wydajności pracy i wydobycia węgla.

Ustalając zadania wydobycia w przemyśle węglowym na rok 1956 wychodziliśmy z założenia, że narodowy plan gospodarczy przewidujący wydobycie 96 mln ton węgla zostanie przekroczony o około milion ton, toteż w bilansie braliśmy do podziału 97 mln ton węgla.

Dotychczasowe wyniki produkcyjne, a zwłaszcza poważny niedobór w maju i czerwcu świadczą, że w roku bieżącym nie osiągniemy w pełni tych 97 mln ton węgla.

w ten sposób zapewnić górnikom stały wzrost zarobków, mimo systematycznego ograniczania pracy

Świadomą dyscypliną pracy wysunąć na czoło

DECYDUJĄCĄ rolę w przyspieszeniu walki o ograniczenie i pełną likwidację pracy niedzielnej odegra sprawna organizacja wydobycia w dzień powszedni, uruchomienie wszystkich rezerw przemysłu węglowego, a przede wszystkim wzrost wydajności pracy.

W tych warunkach, aby wyjść z trudnej sytuacji, w jakiej znajduje się nasz przemysł węglowy, trzeba wzmocnić walkę o wzrost wydobycia węgla, wzrost wydajności pracy, wzrost dyscypliny niezbędnej w każdej gałęzi przemysłu, a zwłaszcza w górnictwie węglowym, gdzie brak tej dyscypliny w szczególności zagraża życiu górnikowi i jego towarzyszom pracy.

Głęboko niepokoi nas fakt, że wydajność węgla spadła z 6.772 kg w styczniu br. do 6.561 w kwietniu i do 6.696 w maju bież. roku. Obok płynności załóg w niektórych kopalniach niewątpliwie wysocy ujemnie zaważył tu spadek dyscypliny pracy.

Problem walki o podniesienie dyscypliny pracy, o wysoki autorytet dozoru, o uświadomienie, zwłaszcza młodym robotnikom, którzy niedawno przyszli do kopalni, znaczenia dyscypliny pracy i wszystkich następstw, jakie dla zdrowia i życia górników może pociągnąć każde naruszenie przepisów bhp, to wyjątkowo ważne zadanie zarówno administracji jak i każdego członka załogi górniczej.

Kierownictwo naszej partii postanowiło poprzeć inicjatywę Centralnej Rady Związków Zawodowych i spowodować uchylene dekretu o dyscyplinie pracy w tym głębokim przekonaniu, że potrafimy nie tylko utrzymać, ale podnieść dyscyplinę w oparciu przede wszystkim o socjalistyczną świadomość samych robotników i o pracę polityczno-organizacyjną partii i związków zawodowych.

WALKĘ o podniesienie poziomu dyscypliny, o świadomą socjalistyczną dyscyplinę pracy należymy wysunąć na czoło naszych zadań w całym przemyśle, a zwłaszcza w górnictwie węglowym.

Rzecz jasna, że ci, którzy naruszają dyscyplinę pracy, nie będą mogli w pełni korzystać z dobrodziejstw Kartę Górnika.

Podstawowe elementy dyscypliny pracy — to:

Zwiększamy troskę o warunki bytowe górników

NAJWYŻSZA już pora, by zniknęły w naszych kopalniach ostatnie ślady opryskliwego i niezyczliwego stosunku do robotnika, współgospodarza zakładu pracy — twórcy czarnego złota, naszego największego bogactwa.

Tylko zbudowany na głębokiej więzi z masami górników, na rzetelnej wiedzy górniczej, na dobrej organizacji pracy, na osobistej kulturze — autorytet dozoru może stać się bazą dla świadomej, socjalistycznej dyscypliny w górnictwie — przy czyni się do dalszej demokratyzacji stosunków w kopalniach.

Kierownictwo partyjne postanowiło zaproponować rządowi podniesienie płacy robotników przodkowych, rebaczy i ładowaczy średnio o ok. 15 proc., uwzględniając wyjątkowo ciężką i ofiarną pracę tych najważniejszych żołnierzy frontu walki o węgiel oraz fakt wzrostu cen węgla w handlu międzynarodowym.

Rząd upoważnia ministra górnictwa węglowego do wprowadzenia od powiednich zmian zaszerzowania robotników, zatrudnionych przy pedzeniu chodników oraz do zmiany regulaminu premiovania niezakordowanych fachowców dółowych, w kierunku podniesienia wysokości premii dla ruchomych, cieśli rurkarzy, ślusarzy i elektryków oraz do wprowadzenia cennika za węgiel urbojony i załadowany przez robotników zatrudnionych w akordzie w robotach pomocniczych na ścianie.

PODWYŻKA płac dla robotników dółowych w górnictwie będzie również wynosić średnio o ok. 15 procent.

Podwyżka wchodzi w życie od 1 czerwca br. Oznacza ona dalszy wzrost rocznego funduszu płac w kopalniach węgla o ponad 400 mln zł.

niedzielnej. Będziemy dążyć do wydatnego zmniejszenia pracy niedzielnej już w roku 1957.

— pełna obecność załogi w dni wydobycze tak, aby wszystkie przodki były obsadzone, roboty pozaprodkowe prowadzone były normalnie i całe wydobycie szło sprawnie,

— likwidacja wszelkiej nieusprawiedliwionej absencji, która musi być zwalczana, bo przynosi szkodę nie tylko wydobyciu, ale i całej załodze, łamie rytmiczność pracy i obniża zarobki,

— zapewnienie odpowiedniej liczby dniówek w dni niewydobywcze tak, aby roboty remontowe były wykonywane dobrze i w porę, zabezpieczając normalną pracę całej kopalni,

— zapewnienie pełnego autorytetu dozoru, który niesie ciężar odpowiedzialności za wydobycie węgla i za zdrowie i życie załogi.

Praca w kopalni jest pracą trudną. Wydobycie węgla to przecież ciężka walka człowieka z naturą. W tej walce, tak jak w każdej walce, działacze należą w sposób zorganizowany, pod kierownictwem doświadczonych przywódców.

Czy są w górnictwie warunki prowadzenia tej walki?

Z całą pewnością.

STOI na czele Ministerstwa Górnictwa sztab ludzi kładących swą wiedzę i serce na szalę zwycięstwa.

Są bojowe, sumiennie pracujące kolektywy zjednoczeń. Są stojący na ciężkim odcinku frontu budownictwa socjalistycznego, nasi dyrektorzy kopalni, zawiadowcy, kierownicy robót górniczych, mechanicy, kierownicy oddziałów — cały nasz oddany sprawie socjalizmu dozór górniczy.

Czy mogą górnicy wygrać walkę o węgiel, o bhp, o coraz lepsze zarobki pod kierownictwem swych dowódców?

Na pewno mogą.

Co należy czynić, ażeby dopomóc w usprawnieniu kierowania walką o wydobycie?

Trzeba przede wszystkim umocnić i podnieść twardą, górniczą dyscyplinę — trzeba utrwalać zaufanie do kierownictwa kopalni, oddziałów, ścian. Każdy górnik wie dobrze o tym, że tylko tam, gdzie panuje świadoma, ale twarda dyscyplina, ład i porządek — może wzrastać wydobycie, rozwijać się postęp techniczny, podnieść się wydajność pracy.

Na wzrost wydajności pracy, obok żelaznej dyscypliny, która jest podstawowym warunkiem wzrostu wydobycia, niewątpliwie poważnie wpływa należyte wykorzystanie maszyn i mechanizmów.

POPRAWA pod tym względem jest wciąż jeszcze niezadowolająca. Szczególne trudności w rozwoju wydobycia i wydajności napotykają górnicy wielu kopalni z powodu wciąż jeszcze źle działającej odstawy węgla — w transporcie dółowym.

Choć problem jest trudny pod względem technicznym — są wszelkie warunki, aby uzyskać znaczną poprawę na tym odcinku. Usprawnieniem transportu dółowego powinny, bardziej niż dotychczas, zająć się Ministerstwo Górnictwa i zjednoczenia. Trzeba postawić ten problem, jako jeden z najważniejszych, na konferencjach partyjnych — technicznych. Chodzi o to, aby w pracy przygotowawczej do konferencji partyjnych — technicznych znaleźć konkretne rozwiązania problemu transportu w poszczególnych oddziałach i kopalniach, poważnie usprawnić transport i przede wszystkim na konferencji już z konkretnymi osiągnięciami.

Szczególne znaczenie dla wzrostu wydajności pracy ma maksymalne

ograniczenie płynności załóg i osiągnięcie wysokich wskaźników stabilizowania tych załóg. W walce o stabilizację załogi górniczej, w walce o przyciągnięcie do pracy w górnictwie naszej najlepszej młodzieży — poważną rolę powinni odegrać nasi starzy, kadrowi górnicy.

Trzeba okazać młodym dużo serca, troski, trzeba po ojcowsku przekazać im swe bogate doświadczenia starych górników i pomóc młodzieży w szybkim zdobyciu pełnych kwalifikacji górniczych.

Szybkie dojrzenie naszej młodzieży na pełnowartościowych górników ma istotne znaczenie dla wykonania planów wydobyczych, a leży również w interesie kadrowych górników, którzy wiedzą najlepiej jak sytuacja załogi przekłada się na osiągnięcie wysokiej wydajności i zarobków.

Wiąże się to ściśle z problemem zapewnienia mieszkań stałej załodze górniczej. Nie chcę dziś omawiać całokształtu tego zagadnienia, pragnę natomiast podkreślić, że kierownictwo przemysłu węglowego i kierownictwa resortów budowlanych muszą energiczniej niż dotychczas, walczyć o pełne wykonanie planu w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla górników.

Rząd rozpatruje również projekty uchwał, które by dały dyrektorom kopalni dodatkowe uprawnienia w zakresie budownictwa mieszkaniowego dla górników, sposobem gospodarczym z ominięciem labiryntu przepisów i przeszkód, które dziś praktycznie uniemożliwiają tego rodzaju budownictwo.

UWZGLĘDNIAJĄC postulaty Ministerstwa Górnictwa, rząd postanowił przydzielić jeszcze w roku bieżącym resortowi górnictwa węglowego dodatkowo 5 tys. ton chodnikowej obudowy stalowej th. 3 tyn. ton stalowej obudowy ścianowej typu „Gerlach” oraz zakupić dodatkowo za granicą dla potrzeb górnictwa 50 koparek o pojemności łyżki średnio 1,5 metra sześciennego i 10 koparek typu „Drage-Line”

Ponadto górnictwo węglowe otrzy- ma w bieżącym roku 200 wywrotek samochodowych 3-tonowych.

Dla wzrostu wydobycia poważne znaczenie ma dobre samopoczucie górników i należyte zaopatrzenie pracowników górnictwa w towary deficytowe. Rząd uznaje za celowe, aby stale, systematycznie i w poważnym stopniu uprzywilejowywać górników w zakresie zaopatrzenia.

W roku bieżącym zostanie przydzielone na zaopatrzenie przodujących górników przemysłu węglowego 300 samochodów osobowych małolitrażowych, 6 tys. motocykli, motorowerów i skuterów, 10 tys. rowerów, 2 tys. łódówek, 2 tys. prak elektrycznych.

Równocześnie zobowiązujemy się mi- nistrów handlu oraz przemysłu mięsnego i mleczarskiego do zapewnienia systematycznego i pełnego zaopatrywania wszystkich okręgów węglowych w mięso, tłuszcz, mleko, jaja i inne artykuły spożywcze, by zapobiec w ten sposób ujawniającym się brakom w zaopatrzeniu załóg górniczych.

Zadania organizacji partyjnych

Jak widzicie, towarzysze, rząd w niełatwej sytuacji podejmuje poważne decyzje, aby w sposób istotny poprawić warunki górników i stworzyć dodatkowe bodźce do wzrostu wydajności pracy. Trzeba jednak pamiętać, że bodźce te nie działają w sposób automatyczny. Skuteczność ich tylko wówczas będzie pełna, jeśli zastosujemy je w oparciu o szeroką i systematyczną pracę polityczno-masową. Dlatego też, na zakończenie chciałbym poświęcić parę uwag zadaniami stojącymi przed organizacjami partyjnymi w górnictwie.

Nasze organizacje partyjne, skupiające kilkadziesiąt tysięcy przodujących górników, zawsze odgrywały doniosłą rolę w trudnej walce o węgiel dla gospodarki narodowej.

W OBECNEJ, szczególnie ciężkiej sytuacji, kiedy niedobór węgla stwarza ogromne niebezpieczeństwo dla całej naszej gospodarki narodowej, szczególnie ważnym zadaniem i odpowiedzialnością naszych organizacji partyjnych za wykonanie planów w przemyśle węglowym. Musimy pracować ze zdwojona energią, zwłaszcza wśród młodej

(Ciąg dalszy na str. 4)

Trudności w przemyśle węglowym

Należy podkreślić, że zużycie węgla wzrosło ponad plan w następnym silnych mrozów w pierwszym kwartale o około 700 tys. ton, wzrosły dostawy węgla dla wsi w związku z poważnym przekroczeniem planu kontraktacji trzody, wzrosło ponad plan zapotrzebowanie na węgiel deputatowy, nie we wszystkich działach przemysłu osiągnięto planowane wskaźniki obniżenia zużycia węgla, co w ogólnym rezultacie daje nam łączny niedobór węgla w stosunku do planu około 2 i pół mln ton.

Te ilości węgla będziemy musieli przede wszystkim wycofać z eksportu.

POWINNIŚMY również poinformować górników, że brak nam węgla dla pełnego pokrycia deputatów robotniczych i terminowego wywiązania się państwa z obowiązku dostawy węgla sefkom tysiery chłopów na podstawie umów kontraktacyjnych.

Nie mamy też prawa ukrywać wobec was faktu, że zapasy węgla w przemyśle i w kolektynie są bardzo niskie, co stwarza poważne trudności, które mogą stać się groźne, zwłaszcza w okresie zimowym.

Realizujemy konsekwentnie program oszczędności węgla

KAZDY robotnik, inżynier, kolejarz, rolnik, każda gospodyni do mowa powinni starać się o maksymalną oszczędność węgla, abyśmy szybciej mogli przewyciężyć obecne trudności.

Chodzi o to, aby w każdym zakładzie, w każdej parowozowni i kolejniźnie został opracowany na nowo program oszczędności paliwa, aby zostały ustalone nowe, większe zadania oszczędnościowe w stosunku do obowiązujących obecnie.

Chodzi o to, aby wykorzystano do końca rezerwy tkwiące w paliwach zastępczych, takich jak torf, węgiel brunatny, drzewo opałowe, celem zaoszczędzenia jak największej ilości węgla.

Prezydium Rządu podjęło w dniu 15 czerwca uchwałę o oszczędności węgla w 1956 r. i powołało w tym celu komisję rządową, która będzie koordynowała wysiłki wszystkich resortów w tej sprawie. Wysiłki te dadzą rezultaty tylko wówczas, jeśli komitety partyjne i członkowie partii, rady zakładowe i wszyscy robotnicy udzielią pomocy w tej walce i wskażą na źródła oszczędności, zwalczając będą marnotrawstwo paliwa i czuwając nad realizacją zadań na tym odcinku.

Tylko pełne wykonanie i przekroczenie zadań na odcinku oszczędności węgla w gospodarce narodowej pozwoli w tym roku zabezpieczyć pokrycie zapotrzebowania na opał ze strony ludności naszego kraju.

W walce o oszczędność opalu powinni wziąć udział również ci wszyscy robotnicy i pracownicy, którzy mają urawnienia do deputatów węglowych. Górnicy węglowi mogą posłużyć tu przykładem. Co roku sprzedają oni państwu dziesiątki tysięcy ton węgla zaoszczędzonego w gospodarstwie przez ich żony i rodziny. W roku 1955 górnicy sprzedali państwu na dogodnych dla siebie warunkach 270 tys. ton węgla.

Trzeba, aby wszyscy odbiorcy węgla deputatowego pomyśleli w tym roku o tym, jak zaoszczędzić bodaj kilka, lub kilkanaście procent należnego im węgla i dobrowolnie odstąpić go państwu za ekwiwalentem pieniężnym.

Tylko w ten sposób — realizując konsekwentnie powszechny program oszczędności węgla możemy zapewnić normalne zaopatrzenie w opał oraz zdobyć środki na zakup za gra-

nicą najpotrzebniejszych surowców przemysłowych i chleba.

Jak już wspominałem, wyjątkowe w tym roku trudności na froncie węglowym wynika przede wszystkim z niewykonania planowych zadań wydobycia i przekroczenia planowego zużycia węgla na rynku krajowym.

SZCZEGÓLNY niepokój musi budzić fakt, że w maju roku bież. i w pierwszej połowie bież. miesiąca wydobycie węgla było mniejsze od zadań planowych o około 400 tysięcy ton.

Obok takich czynników, które dotychczas w sposób wysoce ujemny zaważyły na spadku wydobycia, jak i trudności z siłą roboczą, działają również inne czynniki, które powinniśmy ustalić, aby móc w porę zastosować właściwe kroki zaradcze.

Górnicy polscy pracują niezwykle ofiarnie i słusznie otoczeni są szacunkiem całego narodu.

Zaden z oddziałów klasy robotniczej nie pracuje równie ciężko i z równym poświęceniem jak górnicy, którzy na apel rządu robotniczo-chłopskiego, uwzględniając trudną sytuację naszego państwa ludowego, od kilku lat rezygnują z części dni wypoczynkowych, aby zlagodzić trudności wynikające z niedostatecznego poziomu wydobycia węgla w dni powszednie.

Nielatwe warunki pracy w przemyśle węglowym, niedostateczna ilość mieszkań oraz nie wszędzie jeszcze należyty poziom warunków zakwaterowania i bytu w hotelach robotniczych i domach młodego górnik sprawiły, że dopływ nowych sił do tego przemysłu jest ciągle niezadowolający.

Nadal panuje poważna płynność załóg w wielu kopalniach, co oczywiście odbija się na wydajności pracy i na wydajności.

Nie jesteśmy w stanie w krótkim czasie zmienić tych trudnych warunków, w jakich armia górników bije się o węgiel dla kraju.

W planie 5-letnim przewidujemy całkowitą likwidację pracy w niedzielę wydobycze, aby w ten sposób zapewnić górnikom dobrze zasłużony i pełny wypoczynek. Przez lepszą organizację pracy w dzień powszedni, przez rozwój postępu technicznego i mechanizacji będziemy dążyć do podniesienia wydobycia, wzrostu wydajności, aby

Wspólne oświadczenie rządów ZSRR i FLRJ

(Ciąg dalszy ze str. 1)

zbieżność punktów widzenia w ocenie rozwoju sytuacji międzynarodowej oraz aktualnych problemów międzyrodowych, jak również wspólne pragnienie dalszego pogłębiania wzajemnego zrozumienia i przyjaźni między Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich a Federacją Ludową Republiką Jugosławii.

I

RZĄD Związku Radzieckiego i rząd Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii stwierdzili z zadowoleniem, że w ciągu minionego roku nastąpiło dalsze złączenie napięcia międzyrodowego. Oba rządy witają jako oznakę takiego odprężenia rozszerzenie się kontaktów międzyrodowych i coraz bardziej wzmagającą się tendencję do rozwiązania w drodze rokowań nie uregulowanych zagadnień międzyrodowych.

Stwierdzono jednomyślnie, że pod tym względem ważną rolę odegrała konferencja szefów rządów czterech mocarstw w Genewie w lipcu 1955 roku. Chociaż rozwój wydarzeń w ciągu ostatnich 12 miesięcy wykazał, że nie można spodziewać się szybkiego rozwiązania problemów, jakie nagromadziły się w okresie „zimnej wojny”, to jednak, zgodnie z opinią obu rządów, decydujące znaczenie ma fakt, że wzmożły się wysiłki na rzecz rozszerzenia współpracy międzyrodowej, co się przyczynia do pogłębienia zaufania między narodami.

W tej nowej atmosferze wzrosła siła Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej zdolność rozpatrywania i po myślnego rozwiązywania swych zadań przez zorganizowany i oparty na zasadzie równości udział wszystkich krajów. W ścisłym związku z tą atmosferą pozostaje sukces konferencji do spraw wykorzystania energii atomowej dla celów pokojowych, zwołanej do Genewy przez Organizację Narodów Zjednoczonych w sierpniu 1955 roku, jak również pomyślnie rozpoczęcie prac nad utworzeniem Międzynarodowej Agencji do Spraw Energii Atomowej. Wzrost roli i możliwości Organizacji Narodów Zjednoczonych znalazł także wyraz w sukcesach osiągniętych na drodze do przekształcenia jej w organizację uniwersalną przez przyjęcie nowych członków. Oba rządy witają z zadowoleniem fakt, że skład Organizacji Narodów Zjednoczonych rozszerzył się przez przyjęcie nowych członków spośród państw europejskich jak również spośród krajów Azji i Afryki, których rosnący udział w życiu międzynarodowym zamianował się już na konferencji w Bandungu. Sprzyja to zwiększeniu na świecie roli narodów tych kontynentów na zasadzie równouprawnienia.

OBA RZĄDY stwierdziły jednak z ubolewaniem, że Chińskiej Republice Ludowej dotychczas nie przyznano prawa reprezentacji w Organizacji Narodów Zjednoczonych. Będą one wytrwale domagać się przyznania wspomnianego prawa temu wielkiemu krajowi.

Oba rządy są nadal przekonane, że problem Tajwanu i innych wysp należy rozstrzygnąć zgodnie z uzasadnionymi prawami Chin do tych terytoriów.

Zdaniem rządów obu krajów, w okresie „zimnej wojny” ukształtowały się tak przeciwstawne sobie stanowiska i nagromadziło się tyle nieufności, że byłoby nie logiczne i bezcelowe spodziewać się, że można będzie łatwo usunąć wszystkie przeszkody na drodze do rozwiązania spornych zagadnień międzynarodowych i osiągnięcia szybkiego porozumienia we wszystkich sprawach.

Wychodząc z tego założenia, oba rządy wyrażają przekonanie, że należy dążyć do porozumienia w sprawach, które już obecnie można rozstrzygnąć. Uznają one zgodnie, że domaganie się pewnego pierwszeństwa lub kolejności w rozpatrywaniu spornych problemów oraz określonego tempa ich rozwiązywania — nie może dać pożytecznych wyników. Z tego punktu widzenia oba rządy omówiły sprawy rozbrojenia i bezpieczeństwa zbiorowego, jak również inne problemy dzielące świat, a w szczególności Europę.

Z UWAGI na całą doniosłość problemu rozbrojenia dla przyszłych losów ludzkości, oba rządy zgodnie stwierdziły, że dojrzały już warunki do niezwłocznego rozwiązania tej kwestii. Podkreśliły one równocześnie znaczenie częściowego choćby porozumienia rozbrojeniowego i dały jednomyślnie wyraz nadziei, że porozumienie nie takie może być przyszłe szone i ułatwione przez jednostronne zmniejszenie sił zbrojnych. Toteż rząd FLRJ powitał z uznaniem niedawną decyzję rządu ZSRR w sprawie redukcji zbrojeń i sił zbrojnych, uważając, że przyczyni się to w ogromnym stopniu do ułatwienia rozwiązania problemu powszechnego rozbrojenia.

Uważając, że wykorzystanie energii atomowej do celów pokojowych ma epokowe znaczenie dla dalszego gospodarczego i społecznego rozwoju ludzkości, oba rządy stwierdziły zgodnie, że należy zachęcać i popierać wszystkie formy opartej na równości demokratycznej współpracy narodów w tej dziedzinie. Dlatego też ogłaszają one jednomyślnie, że wspólnym celem powinien być zakaz zbrojeń atomowych w ogóle, aby energia atomowa służyła wyłącznie pokojowej pracy ludzkości.

UWAŻAJĄ one, że obecna sytuacja międzynarodowa umożliwia podjęcie bardziej zdecydowanych kroków w kierunku dalszego usuwania tych negatywnych elementów, które w okresie „zimnej wojny” hamowały współpracę między narodami europejskimi. Uważają one, że szersze porozumienia w sprawie ogólnoeuropejskiego bezpieczeństwa zbiorowego, współpracy gospodarczej i umocnienia więzi kulturalnych — przyczyniłyby się do zlikwidowania podziału Europy na bloki militarne i ułatwiłyby rozstrzygnięcie zasadniczych problemów spornych, które przeszkadzają rozwojowi wszechstronnej współpracy narodów europejskich.

Jeśli chodzi o problem niemiecki, oba rządy uważają, że obecnie, gdy na obszarze Niemiec powojennych ukształtowały się dwa suwerenne państwa, konieczne są rozmowy między Niemiecką Republiką Federalną a Niemiecką Republiką Demokratyczną dla osiągnięcia ich zjednoczenia. Oba rządy uważają także, iż pozostałe państwa przede wszystkim zaś wielkie mocarstwa, powinny działać w tym samym kierunku zarówno w interesie narodu niemieckiego, jak i we wspólnym interesie.

Na tle perspektywy, która otwiera się już dzięki złączeniu ogólnego napięcia międzynarodowego oba rządy zwróciły uwagę na niebezpieczeństwo mogące wytworzyć się wskutek lokalnych konfliktów i tarć między państwami. Wyraziły one zdecydowaną chęć przyczyniania się do usunięcia takiego niebezpieczeństwa zarówno za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych jak i w swych bezpośrednich stosunkach z państwami. Będą one przy tym również nadal uznawać słuszną i interesującą dla wszystkich narodów, jeśli chodzi o ich samodzielną rozwój narodowy.

OBA RZĄDY wyrażają niezłomne przekonanie, że

jednym z istotnych warunków poprawy sytuacji międzynarodowej jest wzrost kontaktów gospodarczych między państwami, coraz intensywniejszy udział wszystkich narodów w wymianie dóbr materialnych i duchowych oraz coraz szersze przy ciąganie mas ludowych do współpracy międzynarodowej, jak również wzajemne zbliżenie w celu zapewnienia powszechnego dobrobytu, pókoju i postępu na całym świecie. Oba rządy stwierdziły zgodnie, że osiągnięcie tego celu wymaga maksymalnego wysiłków, aby móc rozwinąć w większym jeszcze stopniu handel międzynarodowy i pogłębić współpracę gospodarczą oraz usunąć w międzynarodowych stosunkach gospodarczych wszystkie formy dyskryminacji, włącznie z embargami, jak również hamowanie swobodnego rozwoju ekonomicznego poszczególnych narodów. Oba rządy uważają, że zmocnienie kontaktów i pogłębienie współpracy w dziedzinie wymiany kulturalnej i naukowej jest także poważnym czynnikiem, który służy tym celom. W tym właśnie sensie będą one nadal popierać proces emancypacji terytoriów zależnych, w czym Organizacja Narodów Zjednoczonych powinna odegrać przodującą rolę.

Oba rządy stwierdziły zgodnie, że głęboka przerażenie między krajami rozwiniętymi a nie rozwiniętymi stanowi jeden z największych problemów naszych czasów i że dla rozwiązania tego problemu konieczne są odnowione kroki państw w celu udzielania pomocy krajom słabo rozwiniętym, przede wszystkim drogą szerokiej zbrojowej akcji międzynarodowej.

W tym duchu będą one również nadal dążyć do tego, by w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych podejmowano coraz poważniejsze i skuteczniejsze kroki w celu udzielenia niedostatecznie rozwiniętym obszarom pomocy gospodarczej i technicznej. Oba rządy uważają, że tego rodzaju pomoc oraz współpraca w dziedzinie odniesienia poziomu gospodarki krajów słabo rozwiniętych powinny być realizowane bez jakichkolwiek warunków militarnych i politycznych.

RZĄDY obu krajów potwierdziły znowu swe przywiązanie do polityki pokojowej i aktywnego współistnienia, opartej na zasadach suwerenności, niezawisłości, integralności terytorialnej, nieagresji, równości, wzajemnego szacunku i nieingerencji w sprawy wewnętrzne — polityki, która wynika z wymogów rozwoju sytuacji międzynarodowej w ostatnich latach i która jest najskuteczniejszym środkiem do utrwalenia i umocnienia wszechstronnej współpracy krajów bez względu na różnice ich ustrojów społeczno-gospodarczych i politycznych.

II

W toku rozmów specjalną uwagę poświęcono stosunkom między obu krajami i stwierdzono z głębokim zadowoleniem, że zasady wyrażone w deklaracji rządów ZSRR i FLRJ z 2 czerwca 1955 r. na których opiewają się ich wzajemne stosunki, stworzyły fundament wszechstronnej przyjaźni i współpracy i przyniosły korzyść interesom pokoju i współpracy międzynarodowej.

DZIĘKI wysiłkom obu stron osiągnięto poważne rezultaty w uregulowaniu systemu układów, jak to przewidywał deklaracja.

Oba rządy z zadowoleniem wskazują na pomyślnie rozwiązane sprawy rozczeń wzajemnych, co ułatwiło przywrócenie zerwanym dawniej stosunków gospodarczych oraz rozwój współpracy gospodarczej na podsta-

wie korzystnej dla obu stron. W tym sensie nawiązano odpowiednią wymianę handlową, zawarto długoterminowe porozumienie kredytowe i inwestycyjne, porozumienie o współpracy naukowo-technicznej, o współpracy w dziedzinie wykorzystywania energii atomowej do celów pokojowych itd.

Podpisano konwencję kulturalną, stwarzającą szeroką bazę dla owocnej współpracy i wymiany kulturalnej. Osiągnięto porozumienie w sprawie służby informacyjnej.

Całkowita normalizacja politycznych i innych stosunków radziecko-jugosłowiańskich oraz osiągnięte wyniki dowiodły, że współpraca obu krajów kierujących się interesami pokoju i socjalizmu, współpraca, która opiera się na obustronnym pozostawianiu zasad bezgranicznej deklaracji o niezawisłości, równouprawnieniu i nieingerencji w sprawy wewnętrzne, zasad znajdujących coraz szersze zastosowanie w praktyce coraz większej liczby rządów i krajów — daje najlepsze możliwości wszechstronnej i owocnego rozwoju ich przyjaznych stosunków.

Rozmowy, które się odbyły, dały obu rządów nadęć korzystną okazję do rozpatrzenia dalszych możliwości wzajemnej współpracy. Oba rządy wyrażają chęć i zamiar kontynuowania również w przyszłości osobistych kontaktów i regularnej wymiany poglądów swoich przedstawicieli na zagadnienia polityczne i inne, będące przedmiotem obopólnych zainteresowań.

STWIERDZONO możliwość dalszego rozszerzenia kontaktów gospodarczych i osiągnięto porozumienie w tej sprawie oraz porozumienie w sprawie poziomu wymiany towarowej, przy czym podkreślono korzyści płynące z długoterminowych umów gospodarczych.

Postanowiono rozszerzyć współpracę naukową oraz wymianę naukowców, specjalistów, studentów i literatury naukowej.

Na podstawie zawartej konwencji kulturalnej opracowane zostaną niezbędne plany robocze współpracy kulturalnej. Oba rządy przywiązują poważne znaczenie do podpisanej niedawno konwencji o podwójnym obywatelstwie. Jako do znacznego wkładu do sprawy uregulowania stosunków wzajemnych. Uczynią one wszystko, aby ułatwić jej realizację.

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że dotychczasowe kontakty organizacji politycznych, społecznych i związkowych w celu wymiany doświadczeń socjalistycznych oraz wymiany poglądów rozwijały się pomyślnie i przyniosły pozytywne wyniki, oba rządy zgodnie są, by tego rodzaju kontakty na zasadzie roboczej i w interesach obu krajów były również nadal ułatwiane i przyspieszane.

Rząd ZSRR i rząd FLRJ uważają, iż owocna wymiana poglądów we wszystkich rozpatrywanych w toku rozmów kwestiach świadczy, że przybycie do Związku Radzieckiego rządowej delegacji FLRJ z prezydentem republiki Józefem Broz — Tito na czele będzie nowym ważnym etapem w rozwoju współpracy i przyjaźni między narodami ZSRR i FLRJ dla dobra narodów obu krajów w imię umocnienia pokoju i socjalizmu.

W imieniu rządu Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich
N. A. BUŁGANIN

W imieniu rządu Federacyjnej Ludowej Republiki Jugosławii
J. BROZ-TITO

Moskwa, 20 czerwca 1956 r.

Deklaracja o stosunkach między Związkiem Komunistów Jugosławii i Komunistyczną Partią Związku Radzieckiego

(Dokończenie ze str. 1)

stycznymi zasadami marksizmu-leninizmu, delegacja ZKJ i KPZR zgodziła się, że kontynuowanie i rozwijanie kontaktów istniejących między obu partiami jest pożyteczne i konieczne dla współpracy w interesie dalszego umocnienia i rozkwitu naszych socjalistycznych krajów, dla współpracy w międzynarodowym ruchu robotniczym w licznych sprawach dotyczących rozwoju socjalizmu w obecnej epoce, jak również dla rozwoju pokojowego współistnienia w współpracy między narodami całego świata bez względu na różnice w ich ustrojach społecznych i politycznych oraz w imię pokoju, wolności i niepodległości narodów.

Przedstawiciele obu partii wychodzą przy tym z założenia, że dalszy rozwój więzi i współpracy między KPZR i ZKJ jako kierowniczymi partiami krajów, w których władzę sprawuje klasa robotnicza, stawiającymi sobie wspólny cel — zbudowanie w swoich krajach społeczeństwa całkowicie socjalistycznego, zapewnienie postępu ludzkości i trwałego pokoju, sprzyjać będzie niewątpliwie rozwijaniu dalszej współpracy między ZSRR a FLRJ oraz zacieśnianiu trwałej przyjaźni między narodami Jugosławii i Związku Radzieckiego.

3) STOJĄC na stanowisku, że różne są drogi rozwoju socjalistycznego w różnych krajach i warunkach, że bogactwo form rozwoju socjalizmu sprzyja jego wzmocnieniu, i biorąc za punkt wyjścia fakt, że zarówno jednej, jak i drugiej stronie, obecne są wszelkie tendencje do narzucania swojej opinii w określaniu dróg i form rozwoju socjalistycznego — obie strony zgodnie stwierdziły, że wspomniana współpraca powinna opierać się na całkowitej dobrowolności i równości praw, na przyjaźliwej krytyce, na takiej wymianie poglądów między naszymi partiami w kwestiach spornych, jak to ma miejsce między towarzyszami.

4) OPIERAJĄC się na wymienionych podstawach współpracy między ZKJ a KPZR rozwijać się będzie przede wszystkim droga wszechstronnej zaznajamiania się z formami i metodami budownictwa socjalistycznego obu krajów, swobodnej i takiej jak między towarzyszami wymiany doświadczeń i poglądów w sprawach mających ogólne znaczenie dla rozwoju socjalistycznej dyktacji i dla posuwania naprzód myśli socjalistycznej, jak również w sprawach dotyczących pokoju, zbliżenia i kontaktów między narodami oraz postępu ludzkości w ogóle.

5) ODBYWAJĄC się w naszej epoce przeobrażenie świata, które znajduje wyraz w ogromnym wzroście sił socjalizmu, w rozwoju ruchu narodo-wywoleńczego, w coraz większej roli klasy robotniczej przy rozwiązywaniu konkretnych zagadnień współczesnego rozwoju międzynarodowego, stała przed międzynarodowym ruchem robotniczym szereg wielkich zadań. Fakt ten wskazuje też na konieczność przeprowadzenia naukowej analizy zjawisk oraz podstawowych czynników materialnych i społecznych, jak również tendencji rozwoju we współczesnym świecie. Z tych względów obie strony stwierdziły zgodnie, że kierując się zasadami marksizmu-leninizmu będą popierać jak najbardziej — zarówno we wzajemnych stosun-

kach, jak i w międzynarodowym ruchu robotniczym w ogóle — wzajemną współpracę i wymianę poglądów w dziedzinie socjalistycznej myśli naukowej.

6) CO SIĘ TYCZY konkretnych form współpracy między ZKJ i KPZR, delegacje, porozumiały się co do tego, że współpraca ta odbywać się będzie w drodze osobistych kontaktów pisemnej i ustnej wymiany poglądów, w drodze wymiany delegacji, materiałów literatury jak również w drodze odbywania w miarę potrzeby spotkań działaczy partyjnych w celu omówienia aktualnych problemów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania i w ogóle za pomocą wszelkich form konstruktywnej dyskusji jak między towarzyszami.

7) PRZEDSTAWICIELE KPZR i ZKJ uważają taką wzajemną współpracę za składową część swoich kontaktów z innymi partiami komunistycznymi i robotniczymi, jak również z ruchami socjalistycznymi i innymi ruchami postępowymi na świecie.

8) KPZR i ZKJ sądzą, że w interesie walki o trwałą pokój i bezpieczeństwo narodów, o postęp społeczny konieczna jest szeroka współpraca wszystkich sił postępowych i pokojowych, co przejawia się coraz silniej w najrozmaitszych formach również w skali światowej. Współpraca ta jest jednym z niezbędnych warunków wspólnego rozwoju społecznego. Kontakty takie powinny opierać się na zasadzie równouprawnienia, powinny być szczerze, demokratyczne i dostępne dla światowej opinii publicznej. Powinny one służyć wzajemnemu poznanu i konsultacjom w rozmaitych sprawach o znaczeniu ogólnym, przyczyniając się do zrozumienia wzajemnego przez cierpliwe wyjaśnianie stanowisk i poglądów rozmaitych stron. Zakłada się przy tym swobodę działania każdego poszczególnego uczestnika tej współpracy zgodnie z warunkami jego rozwoju i odpowiednio do wspólnych postępowych celów, do których uczestnicy współpracy zmierzają.

PRZEDSTAWICIELE ZKJ i KPZR są przekonani, że współpraca między ruchami robotniczymi FLRJ i Związku Radzieckiego na podstawie wymienionych wyżej zasad i form służyć będzie interesom ich narodów oraz interesom budownictwa socjalistycznego w ich krajach.

Są oni pewni, że tym samym wnoszą swój wkład do sprawy ogólnego zbliżenia między ruchami socjalistycznymi i innymi ruchami postępowymi na świecie, to zaś służyć będzie w równym stopniu interesom pokoju na całym świecie i interesom ogólnego postępu ludzkości.

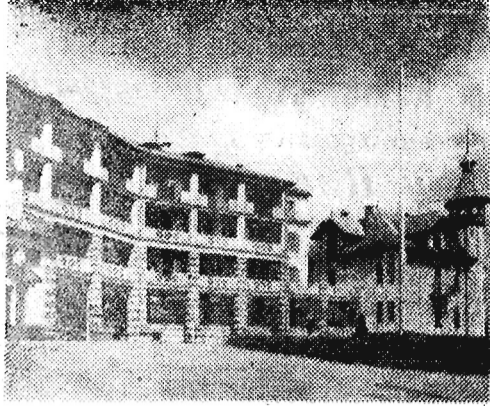
W imieniu Komitetu Centralnego ZKJ sekretarz generalny
JÓZEF BROZ-TITO

W imieniu Komitetu Centralnego KPZR pierwszy sekretarz
N. CHRUSZCZOW

Moskwa, 20 czerwca 1956 r.

Po drugiej stronie Tatr

Z podróży do Czechosłowacji

Któż z nas nie chciałby pojechać na wycieczkę do Czechosłowacji? Któż nie chciałby podziwiać piękna Słowackich Tatr, wspaniałych rwących górskich strumyków, szumiących wodospadów, pięknych miast i wsi?

Dlatego też amatorzy zagranicznych wycieczek z radością powitali podpisanie przez Polskę i Czechosłowację umowy o bezdewizowej wymianie turystycznej.

Ostatnio wraz z grupą pracowników Zarządu Wojewódzkiego ZMP w Rzeszowie, wędrowałem po słowackiej krainie. A oto kilka wrażeń z tej wędrowki.

Lysa Polana. Po załatwieniu formalności w urzędzie celnym przekraczamy granicę. Nasz autokar z trudem pokonuje ostre serpentyny górskich szos. Mijamy gęste lasy i położone w dolinach wsie. W oczy rzucają się schludne wiejskie domki. Wiele z nich ma pięknie zrobione i malowane kolorowe ganki. Podziwiamy bardzo dobry stan czechosłowackich szos.

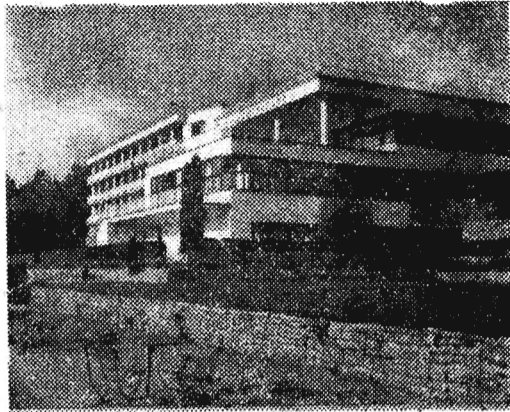
Wreszcie Tatrzańska Łomnica. Miasto to można by nazwać czeskim Zakopanem. Sporo jest tu pięknych willi, domów sanatoryjnych i wypożyczalni — (patrz zdjęcie 1). Zwiedzamy tu park i udajemy się w góry. Można iść pieszo albo jechać kolejką. Jak kto woli. Na Łomnicki szczyt jedzie się kolejką linową — (patrz zdjęcie 2).

Zachwyćmy się urokiem Czeskich Tatr — (patrz zdjęcie 3).

Dalej podróż autokarem do Smokowca i zwiedzanie tego miasta neonowych lamp. Stąd udajemy się do Hrebieniok i odbywamy górską wędrowkę. Podziwiamy tu przepiękne wodospady Zimne Wody, schronisko zwane „Zbónicką Chatą” oraz piękne jeziora urocze budzące prawdziwy zachwyt.

Jesteśmy w miasteczku nad Szczerbskim Jezierzem — (zdjęcie 4). Miasteczko to nosi również nazwę Szczerbskie Jezioro. Na pierwszym planie widzimy hotel Hwizdosław, a

wyglądają czyste miasta. Wreszcie powinni pojechać budowniczo i handlowcy z naszego społecznego handlu. Jedni zobaczyliby jak można pięknie budować, a

drudzy jak uprzejmie obsługują się klientów. Tadeusza Pac

„Rzeszowiaków” warto obejrzeć

W niedzielę w WDK, a w poniedziałek na Osiedlu WSK po raz pierwszy rzeszowianie oceniali występy młodego zespołu pieśni i tańca Domu Kultury WSK z Mielca.

Organizacja zawiadła zupełnie. Na sali zjawili się kilkadziesiąt osób, które zdążyły dowiedzieć się o występie z rozlepionych w ostatniej chwili afiszów.

Szkoda, że tak się stało bo występy „Rzeszowiaków” warte były obejrzenia. 120 - osobowy zespół zaprezentował publiczności cały swój starannie opracowany program od rzeszowskiego „chordzonego” do utworów operowych. W ciekawej pierwszej części: chóru i balet odtworzyli wiele popularnych, a także mało znanych, piosenek i tańców. Gorące brawa zebrała zgrana — ale ciagle przyjmowana chętnie — wzięta przyśpiewek i tańców „Nad rzeszowską Jasiołką”.

Podobała się również druga część występów. Złożyły się na nią wyjatki z „Halki” i ze „Straszego dworu”, pieśni i tańce kompozytorów polskich i obcych.

Pracownicy poszukiwani

KIEROWNIKA SEKCJI FAKTURACJI, INSPEKTORÓW w dziale technicznym, INSTRUKTORA KSIĘGOWOŚCI oraz MURARZY i TYNKARZY na teren woj. rzeszowskiego zatrudni od zaraz Wojew. Zjednoczenie Budownictwa Wiejskiego w Rzeszowie. Plac Zwycięstwa Nr 3. Warunki pracy i płacy do omówienia na miejscu. K-313

Zakład Kafłarski i wyrobów glinianych poszukuje 1 MISTRZA KAFŁARSKIEGO ze znajomością wykonywania form gipsowych — wyrobu, wypalania i glazurowania kafli, jak również sporządzania glazur w różnych kolorach oraz 2 WYKWALIFIKOWANYCH FORMIERYZ KAFŁI. Zgłoszenia z załączonym życiorysem i podaniem dotychczasowej praktyki prosimy nadsyłać pod adresem: Rzeszów — skrytka pocztowa Nr 111. K-318

MURARZY, KAMIENIARZY oraz PRACOWNIKÓW NIEWYKWALIFIKOWANYCH zatrudni PRK Nr 9 Odcinek Budowlany w Rzepedzi (stacja kolej. Rzepedź k/Zagorza, pow. Sanok). Wynagrodzenie wg UZP w budownictwie oraz strawnie w wysokości 8 zł dziennie. Murarze, kamieniarze otrzymują dodatek za rozłękę. Na miejscu hotele robotnicze, stołówka i pomoc lekarsko - dentystryczna. K-320

INŻYNIERA INSTALATORA URZĄDZEN SANITARNO-BUDOWLANYCH zatrudni od zaraz Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego w Rzeszowie. Warunki płacy i pracy do omówienia na miejscu. Oferty kierować na adres: Dział Kadr WSK Rzeszów, ul. Obr. Stalingradu 120. K-319

Ogłoszenia drobne

Zguby

TALAGA Wiesław, zam. w Rzeszowie, zgubił legitymację związku zawodowego, wydaną przez Rzeszowskie Przem. Zjedn. Budowlane — Rzeszów. G-215

Sprzedż

SAMOCCHÓD 6-osobowy „Citroen L-11” w bardzo dobrym stanie sprzedam. Wrocław, ul. Orzeszkowej 44 w podwórzu (garaże). G-212

NUTRIE hodowlane, trzy trójki sprzeda — Halikowski. Rzeszów — Pobitno 385. G-216

Podziękowanie

Dr MAJZNER Jadwidze chirurg - dentyście Szpitala Wojewódzkiego w Rzeszowie, za szczęśliwie przeprowadzoną operację mojej żony, za wyliczenie z przewlekłej choroby oraz za bezinteresowną i troskliwą opiekę składają tą drogą bardzo serdeczne podziękowanie — J. T. Romanowscy. G-217

Nam śpiewać nie kazano... i - eksmitowano!

W bież. roku mija 10 lat od czasu, kiedy w rzeszowskim Staromieściu stworzono — 60-osobowy zespół chórny — „Echo”, a potem sekcje: sceniczną, taneczną, recytatorską i gimnastyczną. W ciągu tego okresu zmieniali się ludzie. Jedni odchodzili, drudzy zajmowali ich miejsca, ale zespół trwał i rozwijał się, biorąc rokrocznie udział w dożynkach, akademiach i rozmaitych imprezach.

Ale w ubm. Prezydium MRN niestety... dokonało eksmisji zespołu „Echo” z jego siedziby z Domu Kultury. Lokal ten otrzymała spółdzielnia pracy usług różnych „Mechanik”. Dziś 5 tys. mieszkańców Staromieścia nie może znaleźć pomieszczenia na ośrodek kulturalny, a wyeksmitowany sprzęt świetlny niszczy w szopie.

SD

Rozumiemy, że Prezydium MRN myślało o potrzebach ludności, umieszczając w Staromieściu punkt usługowy, ale trudno zgodzić się z tym, by robiono to właśnie poprzez likwidację placówek kulturalnych. Zespół „Echo” musi się znaleźć w swojej siedzibie, a dla „Mechanika” też można znaleźć pomieszczenie — choćby

Pół miliona osób zwiedziło Muzeum łańcuckie

Obok zamku Potockiego w Łańcucie szeregiem ustawione stoją samochody. Przyjeżdżają tu nie tylko wycieczkowicze z naszego województwa, ale prawie z całej Polski. Ostatnio Muzeum zwiedziła wycieczka z Lublina. Zamościa i Bilgoraja. Od roku 1944 Muzeum łańcuckie zwiedziło pół miliona osób — a w roku bieżącym 15 tysięcy.

W piątek koncert symfoniczny

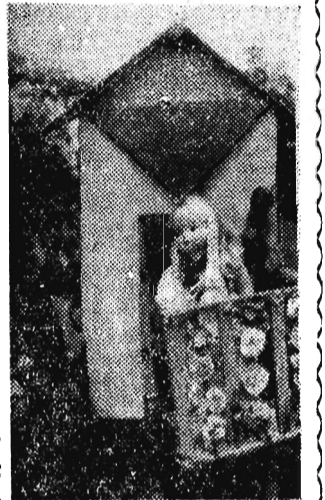
Wojewódzka Orkiestra Symfoniczna w Rzeszowie, w dniu 22 bm. tj. w piątek kończy swój sezon koncertem, w którym jako solista wystąpi skrzypek Heuryk Kowalski.

W programie usłyszymy uwerturę do opery „Paria” Stanisława Moniuszki, Symfonię nr 8 Ludwika van Beethovena oraz Koncert skrzypcowy d-moll Henryka Wieniawskiego. (i)

przez likwidację paru placówek zbiorowego plażnictwa (nie żywienia) np. sławnej w całym Rzeszowie restauracji „Zacisze”.

„Królowna Snieżka” w podarunku dla dzieci

Bajkę o „Królowie Snieżce” znają i lubią wszystkie dzieci. Dlatego ją właśnie wybrał na pierwsze przedstawienie niedawno utworzony przy żeńskiej szkole TPD nr 2 w Rzeszowie zespół kukielkowy. Wybór okazał się słuszny, kilkakrotnie urządzone przedstawienie w budynku szkolnym oraz w Przybyszówce, Po-

bitnem i Staromieściu bardzo się podobały dzieciom i zaciekały rodzicom. Na pewno wielu starszych i młodych widzów zastanawiało się nad możliwościami zorganizowania takiego teatrzyku w swojej szkole. Zespół kukielkowy powstał przecież także z inicjatywy rodziców a oni sami biorą udział w przedstawieniach, poruszają kukielkami, śpiewają, mówią teksty.

W dniu 21 czerwca o godz. 18, w świetlicy Banku Rolnego, dzieci rzeszowskie będą mogły obejrzeć występ teatrzyku. Przedstawienie odbędzie się po zakończeniu zebrania dyskusyjnego, zorganizowanego przez Obwodowy Komitet Frontu Narodowego nr 9.

Czwartek 21 czerwca

RZESZÓW
Dzysur nocny: Apteka Społeczna nr 1 ul. 3 Maja 14
Dzysur staly: Apteka Społeczna nr 4 ul. Dabrowskiego 58
Pogotowie Ratunkowe: ul. Obrońców Stalingradu 29 tel. 09
Straż Pożarna: ul. Mickiewicza 10, tel. 08
Pogotowie MO tel. 07

Kino

APOLLO (ul. W. Hiberna) — Aniol w górach — godz. 18, 19 i 20
PRZODOWNIK (ul. Pstrowskiego) — Komedianci i seria Ulica złocząnców — godz. 17 i 19
KINO LETNIE (Aleja pod Kasztanami) — Jego rybki — godz. 20
WSK (ul. Dabrowskiego) — Witaj słoniu — godz. 19
WDK (ul. Okrzei 7) — Jego rybki — godz. 17 i 19
LANCUCZ
ZNICZ — Mój przyjaciel Fabian
Uwaga: Repertuar kin podajemy wg informacji CWF

Muzea

MUZEUW OKRĘGOWE W RZESZOWIE (ul. 3 Maja 19) — czynne od godz. 10-15
MUZEUW W ŁANCUCIE — czynne od godz. 10-13

Teatr

PAŃSTWOWY TEATR ZIEMI RZESZOWSKIEJ — „Kandyda” — godz. 19
Wystawa malarstwa, grafiki Zw. Polskich Artystów Plastyków w sali WRZZ (Plac Zwycięstwa) — od godz. 10-18

W.D.K.

WOJEWÓDZKI DOM KULTURY ZW ZAW (ul. Okrzei 7) O powstaniu życia na ziemi — godz. 14
O krajoznawstwie — godz. 13.30

Radio

Program I — na fal 1322 m
Program dnia 6.54 13.25
Wiadomości: 5.05 6.00 7.00 8.00 8.30 16.00 20.00 23.00.

5.11 Orkiestra mandolinistów
5.30 Rozmaitości rolnicze 6.06
Muzyka popularna 6.45 Gimnastyka 7.10 Polskie melodie ludowe 7.40 Kalendarz 7.45 „Biekitna sztafeta” 8.06 Melodie filmowe 8.36 Koncert solistów
9.00 Ludowa baśń rumuńska — aud. dla kl. III i IV 9.20 Amatorskie zespoły przed mikrofonem 9.40 Koncert symfoniczny 10.35 „Million lirów” — opow. Jerzego Bazarewskiego 11.00 Muzyka rozrywkowa 11.25 Przerwa 15.30 Tańce i zabawy z piosenką — aud. dla dzieci 16.05 „O wściekłości” — psg. 16.15 Koncert ork. rozgł. wrocławskiej 17.00 Z życia Związku Radzieckiego 17.30 J. Doubrawa: Suita z bal. „Król Laora” 18.00 Tureckie melodie z zagranicy 18.35 Sylwetki kompozytorów — Jan Filip Rameau 19.40 Satyrycy — przed mikrofonem — Jerzy Medyński 20.25 Aud. dla wsi 20.40 Muzyka taneczna 21.00 Odpowiedzi Pałi 49 21.12 Ulubieni piosenkarze 21.40 Reportaż literacki 22.00 Audycja sportowa 22.15 Arcydzieła muzyki kameralnej 22.45 Melodie na dobranoc.

Program II — na fal 367 m
Program dnia: 5.30 11.30.
Wiadomości: 5.30 6.30 8.00 8.30 12.04 14.00 18.15 21.30 23.50.

5.05 Walce i polki 5.20 Gimnastyka 5.36 Piosenki 5.45 Kalendarz 5.55 Melodie rozrywkowe 6.10 Muzyka popularna 6.40 Koncert krakowskiej ork. i chóru PR. Od 7.10 do 9.00 transmisja pr. I 9.00 Przerwa 11.35 Muzyka operowa 12.10 Przegląd prasy 12.15 Rubinstein: fragm. Suita ukraińskiej 12.30 Radziecka muzyka ludowa 13.00 Aud. dla wsi 13.10 Aud. szkolna „Młodzi muzurynowcy” 13.35 Roter: Suita taneczna 13.45 Dia wychowawczy przed-szkoli 13.50 Muzyka rozrywkowa 14.15 Koncert symfoniczny dla młodzieży szkolnej 15.13 Recital fortepianowy 15.40 Zespół harmonistów 16.00 Muzyka popularna 16.45 Tartini-Sauret: Sonata G-moll 17.00 Dia dzieci „Grubas” fragm. opow. E. Niżurskiego 17.30 Na warszawskiej fall 18.00 Melodie rozrywkowe 18.20 Utwory organowe 18.45 „Zwierzenia dobrego przyjaciela” 19.00 Muzyka i aktualności 19.30 Kolumna poetycka 19.45 Piosenki radzieckie 20.00 „Zagadki muzyczne” 20.30 „Wieczorki” 22.00 Wrocławski kwintet rytmiczny 22.30 „Pięćdziesiąt uroczony” odc. 3 opow. M. Leskova 22.40 „Z naszych sal koncertowych”.